

Sefil Ruhlar Durađı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2019

Bir baş kaldırışın ilamıdır.

Her tetikleyici düşün izinde...

Süründüğüm nasıl da afakî bir hüzn.

Boyutsuzluğun güncesini tutuyorum ve serinkanlı bir meltemi demlendiriyorum içimin yakamoz aydınlığında ben bir düş gezgini meziyetine daha talip olduğumun da ikrarı ile sonlandırıyorum ömrü.

Beyhude serzenişler durağında selam verdiğim rüzgâr kadar sefilim ve aşkın tahakkümüne talibim.

Sefil ruhlar durağına geldim bu kez: elemin tersi mi yoksa elimin tersi mi yüreğimi avuçlayan şehla bir nöbet midir yokluğun talip olduğu?

Göğün minnetine aşğım aslında hülyalar durağında gidip geldiğim güncemin her sayfasına bir çentik atmak istiyorum.

İçimin ilhamında gürültülü bir yalnızlık peyda olan sanırım şimdi de makber durağına vardım.

Karadan bozma bir haleti ruhiye beylik bir güzergâh aslında yüreğin atlasını dokuduğum elyaf üzünçlerim ve rütbemi yitirdiğimin de somut kanıtıdır her söyleme yürek koyduğum belki de muhafazakar kimliğime itibar etmeyen sefil düzenekle nasıl oluyor da aramı iyi tutmaya çalışıyorum.

Söylenceler fink atıyor çıkmaz sokakta ve aşkı ihbar ediyorum.

Kem gözlerinde iblis benzeri bir şafakla örtüşüyorum gecedden kaçtığım belki de mutlulukla aramı açtığım.

Pergelin deldiği yürekten akan o irin aslında her duyguyu bandığım aslında en muteber fısıltıyı yüreğime kazdığım.

Düş perimle irtibat halindeyim günü dünde bırakmadığım belki de ayrı bir mizansenim ben hayatın yönergesinde düşüşe geçtiğim kadar da kanıksanası bir eylem ruhumun firarı.

İşte azaplar durağına vardım sonunda oysaki Araf olacaktı içimin serzenişe son sürat sus deyip de elemi

meltemle baş göz ettiğim.

Yüreğin inkılâbı olsa olsa ve hoyrat bir kancaya takılmışım da sallanıyorum boşlukta demek ki afakî bir telaşla örtüyorum üstünü mahrem duygularım da ayyuka çıkmışken ötenazi yaptığım tüm kâbusları yok sayıyorum aklımca oysa daha demin salınıp duruyordum her birinin titrinde ben dokunaklı bir mevta olmanın verdiği o haklı serzenişle elimine ettiğim boyutsuzluğumun da manivelasında yatay eksenli bir Tanrıyı oynarken kimi sanrı belki de mevsim değişikliğidir ruhumun albenisine ortak olan.

Kıyamet öncesi yaptığım son prova hani olur da son durakta tökezler düşerim çukura belki de edimlerin sahnesidir her perde arkasında illa ki fısıltılar ayyuka çıkarken belki de yer gök haklıdır benlik bir sunumu yok sayıp biz olma kaygımı içimde indirgediğim o rakım yine sanrılarının matemine göz kulak olurken Tanrı.

Kimi büyük oynuyor.

Kimi yorgun.

Kimi kimsesizliğin hesabını tutuyor.

Kimi de günahlarının...

Beyitler güzergâhında aklımın ermediği her manivela aslında öksüzlüğümün atlatamadığı nice badireden biri ve esefle kendimi yerin dibine batırdığım o kuytuda elbet verecekler hesabını ödeyemediklerini düşünenler illa ki İlahi Adaletin boyunduruğunda son kez eylem yaparken mahşer öncesi.

Şimdi dikiyorum ellerimle.

Şimdi irkilen benliğimin korkusunu dindiriyorum.

Dinmeyen bir sağanak yine rahmetin her zerresine talip ve egemen olduğum.

Sunumu olmayan hangi şiirse ben aslında atıl yüreklerin nadasa aldığı düşlerden sorumluyum.

Göğün tükenmeyen kaynakları ve aşkın dinmeyen asalet ve rehaveti.

Öykündüğüm kadar küçülüyorum ve özrümü sunuyorum tüm insanlığa ve özrüm ne, diye sorarsanız...

Sevdiğim kadar sevlmeyi dilediğim her ne kadar bir şehir efsanesi olmasa da biliyorum ki dinmeyen rahmetin en yakın ve en mazlum tanıyıcıyı yüreğimin çeperinde dolanan kâğıt kayıklarım hala nasıl

oluyor da su almazken ikmalini yapıyorum yarınlarımın ne de olsa bir düşün sihirbazıyım ben elimde kalem ve yüreğimde matem, sadece sevginin tezahüratını yaparken...